

tilslutning til konventionen. Det blev fremhævet, at tilvejebringelsen af en international standard for formen og indholdet af søfarendes nationale identitetsdokumenter og gensidig anerkendelse af disse ville betyde en stor lettelse af de eksisterende vanskeligheder og ulemper, som de søfarende var stillet over for, når de ønskede en kortvarig landlov i fremmede havne eller i forbindelse med gennemrejse og hjemsendelse. En sådan ordning ville også overflødiggøre behovet bilaterale aftaler, som var indgået mellem nogle lande for at overvinde disse vanskeligheder.

Fra den indiske regeringsrepræsentants side blev der dog givet udtryk for store betænkeligheder, især med hensyn til forpligtelsen til at tillade genindrejse for indehavere af identitetsdokumenter til udstedelseslandet. På samme måde fremhævede regeringsrepræsentanten fra De forenede Stater, at hans land under den nuværende immigrationslovgivning ikke ville kunne ratificere konventionen, medmindre visse af dens bestemmelser kunne lempes i overensstemmelse med den nationale lovgivning.

Derefter påbegyndtes en gennemgang af den foreslåede konventionsteksts enkelte artikler.

Artikel 1 blev vedtaget enstemmigt. Der var enighed om at forstå udtrykket „enhver søfarende, der er beskæftiget i en hvilken som helst stilling om bord i et skib“ som ikke blot refererede til de besætningsmedlemmer, der på et givet tidspunkt virkelig var ansat om bord i et skib, men også til alle personer, der ifølge den af den kompetente myndighed i overensstemmelse med bestemmelserne i artiklens stk. 2 fastlagte definition, var at betragte som ægte søfarende.

Medens stykke 1 i artikel 2 blev vedtaget uden diskussion, blev der af den polske regeringsrepræsentant stillet et ændringsforslag til stykke 2, der gik ud på, at retten til efter et frit skøn at udstede identitetsdokumenter til ikke-statsborgere, der enten gjorde tjeneste i det pågældende lands skibe, eller som var indregistreret ved et forhyringskontor inden for landets område, skulle begrænses således, at den pågældende skulle være bosiddende inden for vedkommende lands område. Forslaget skulle forhindre misbrug, f. eks. i tilfælde, hvor en søfarende var i

stand til pr. korrespondance at lade sig indregistrere ved et forhyringskontor i et andet land, sikre sig et identitetsdokument, og derefter skaffe sig adgang til dette land uden at opfylde sine forpligtelser i sit tidligere opholdsland. Hvis et identitetsdokument for søfarende skulle betragtes som en erstatning for et egentligt rejsepas og give ubegrænset frihed til rejse fra et land til et andet uden godkendelse af de lokale myndigheder, endog hvor indehaveren måtte være statsborger i vedkommende land, ville der opstå en kompliceret og uønsket situation. Endskønt nogle talere gav tilslutning til ændringsforslaget, var det dog opfattelsen hos flertallet af medlemmerne i alle tre grupper, at det ville være en utilbørlig begrænsning af konventionens område og til stor skade ikke blot for flygtningesøfarende, men også for andre søfarende, der ikke havde nogen fast bopæl. Videre blev det udtalt, at virkningen af ændringsforslaget kunne blive, at der skabtes et unødvendigt smuthul i de i artikel 5 indeholdte hovedbestemmelser med hensyn til genindrejse for indehavere af gyldige identitetsdokumenter. Passende beskyttelse mod mulige misbrug af den nævnte art fandtes i øvrigt i andre bestemmelser i den foreslåede konvention. Under hensyn til disse betragtninger blev ændringsforslaget trukket tilbage, og stykke 2 blev vedtaget uden ændringer.

Artikel 3 blev vedtaget uden diskussion.

Ligeledes blev stykke 1 og 2 i artikel 4 vedtaget uden diskussion, hvorimod der med hensyn til stykke 3 opstod nogen diskussion vedrørende de oplysninger, identitetsdokumentet skulle indeholde om indehaveren. Med hensyn til oplysningerne om fødselsdag- og sted blev det fremført, at disse oplysninger i visse lande ikke altid var tilgængelige. Udvalget som helhed mente imidlertid ikke, at dette ville skabe praktiske vanskeligheder, eftersom oplysninger herom i analoge dokumenter så som søfartsbogen normalt kunne bruges, selv om de kun var omtrentlige.

Af den hollandske regeringsrepræsentant blev der fremsat forslag om i artikel 4 at optage en bestemmelse om, at identitetsdokumentet skulle indeholde oplysning om dets gyldighedsperiode. I denne forbindelse henleddes man imidlertid opmærksom-